

Sygn. akt: I C 635/20 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2022 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Monika Mleczko - Pawlikowska
-----------------	-------------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2022 r. w Chełmnie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda J. K. kwotę 6 000 zł (sześć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 czerwca 2020r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 584,38 zł (pięć tysięcy osiemset cztery złote 38/100 groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

IV. Zwraca powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Chełmnie kwotę 81,44 zł (osiemdziesiąt jeden złotych 44/100 groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki.

Sędzia

Monika Mleczko – Pawlikowska

I C 635/20

UZASADNIENIE

Powód J. K. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w pozwie wniesionym dnia 8 października 2020 r., wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 12 000 zł tytułem dopłaty zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł również o obciążenie pozwanej kosztami procesu według spisu kosztów, a w razie jego nieprzedstawienia według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie opóźnienia w spełnieniu świadczenia, za czas od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dnia 5 lutego 2020 r. doszło do zdarzenia drogowego, wskutek którego doznał on złamania palca wskazującego lewej ręki. W dalszej części uzasadnienia przytoczył twierdzenia na zasadność swojego stanowiska (k. 1-8 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma wskazał, iż ustalając wysokość zadośćuczynienia wziął pod uwagę wszystkie okoliczności wpływające na rozmiar krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków uszkodzenia ciała, prognozy wyleczenia doznanego urazu oraz wiek poszkodowanego. Pozwany zakwestionował także roszczenie odsetkowe w zakresie daty wymagalności roszczenia (k. 40-44 akt).

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron (powodowej zawarte w pismach z dnia 16 czerwca 2021 r. – k. 49-51 i z dnia 14 czerwca 2022 r. – k. 112-113 akt) nie uległy zmianie.

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 5 lutego 2020r. ok. godz. 7:00 w C., doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego pokrzywdzony został J. K.. Kierujący pojazdem marki F. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi marki O. (...), kierowanemu przez powoda.

Pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia, w dacie wypadku objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W..

/Fakty bezsporne, a nadto dowody: informacja z policji o zdarzeniu drogowym – k. 13 akt,

Po wypadku powód odczuwał silny ból II palca lewej ręki, w której wystąpił również obrzęk, wobec czego udał się on tego samego dnia na Izbę Przyjęć Z. w C.. Po przeprowadzeniu niezbędnych badań, rozpoznano u powoda złamanie paliczka środkowego palca II ręki lewej, bez przemieszczenia. Dokonano unieruchomienia uszkodzonego palca i zalecono kontrolę w (...). Powód odbył dwie wizyty w Poradni Urazowo-Ortopedycznej w dniu 10 marca 2020 r. i 21 kwietnia 2020 r. Podczas pierwszej wizyty stwierdzono ograniczenie ruchomości stawów palca II, dokonano wymiany szyny Z., a także zalecono codzienne ćwiczenia według instruktażu. Na wizycie kontrolnej stwierdzono u powoda przykurcz w stawie uszkodzonego palca oraz zrost w trakcie przebudowy. Po przeprowadzeniu badania RTG wyjaśniono także powodowi brak możliwości osiągnięcia pełnej ruchomości palca wskazującego lewej ręki oraz zalecono dalsze ćwiczenia i fizykoterapię. W okresie od 2 czerwca 2020 r. do 25 czerwca 2020 r. powód uczestniczył w zabiegach rehabilitacyjnych, na skutek których uzyskano nieznaczną poprawę ruchomości w zakresie zgięcia wyprostu w stawach między paliczkowych palca wskazującego.

/Fakty bezsporne, a nadto dowody: karta informacyjna leczenia szpitalnego w IP – k. 9 akt, historia zdrowia i choroby – k. 9v akt, historia choroby poradni – k. 10 akt, karta informacyjna zabiegi fizjoterapeutyczne – k. 11 akt, zeznania świadka B. K. – k. 67 akt, przesłuchanie powoda J. K. – k. 68 akt/

Na skutek doznanego urazu palca II lewej ręki powód odczuwał silny ból przez około 2 tygodnie i związany z tym dyskomfort. W okresie leczenia, w nocy zawsze występował obrzęk, co wiązało się z bólem. Powód stosował leki przeciwbólowe i maść. Miał problemy ze snem.

Powód miał problemy z wykonywaniem tą ręką podstawowych czynności dnia codziennego. Nie miał czucia w palcu. Miał problemy z zawiązywaniem butów, zapinaniem guzików. Powód zrezygnował z pracy, gdzie pracował jako stolarz przy szlifierce.

Obecnie u powoda pojawia się również ból uszkodzonego palca, który występuje głównie podczas próby zginania i chwytania przedmiotów, a także „na zmianę pogody”. Powód wymaga pomocy osób trzecich podczas codziennych

czynności związanych z precyzją i chwytaniem tj. zapinaniem guzików, krojeniem, obcinaniem paznokci itp. Nadal ma problemy ze snem i odczuwa stres podczas jazdy samochodem w dalsze trasy.

/Dowody: zeznania świadka B. K. – k. 67 akt, przesłuchanie powoda J. K. – k.68 akt/

W wyniku zdarzenia z dnia 5 lutego 2020 r. powód doznał urazu palca wskazującego ręki lewej, z powodu którego przebył kilkumiesięczne leczenie ambulatoryjne, przez 4 tygodnie przebywał w unieruchomieniu.

W wyniku leczenia nie uzyskano powrotu pełnej funkcji palca, pozostało ograniczenie ruchomości powodujące upośledzenie funkcji chwytnej, zwłaszcza ruchu precyzyjnego.

Istniejące zmiany stanowią podstawę do uznania trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 4%. Mają one charakter utrwalony, w związku z czym powód będzie odczuwać pewne trudności w posługiwaniu się lewą ręką, zwłaszcza podczas wykonywania ruchów precyzyjnych.

Powód odczuwał dolegliwości bólowe, zwłaszcza w pierwszych dniach po urazie, po założeniu unieruchomienia nastąpiła znaczna redukcja dolegliwości. Obecnie dolegliwości mają umiarkowany stopień nasilenia, głównie podczas wykonywania skrajnych ruchów.

Po zdarzeniu powód nie wymagał opieki osób trzecich, był zdolny do wykonywania wszystkich czynności życiowo-koniecznych.

Leczenie powoda zostało zakończone. Obecnie nie wymaga dalszej rehabilitacji, a zmiany funkcjonalne nie roszą poprawy.

Powód był niezdolny do pracy przez okres 4 miesięcy. Obecnie może wykonywać prace zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji – pracę stolarza.

Doznany uraz w niewielkim stopniu wpływa na funkcjonowanie powoda w życiu codziennym. Ograniczenie funkcji nie dotyczy kończyny dominującej.

/Dowody: opinia sądowo-lekarska – k. 191-198 akt, uzupełniająca opinia sądowo-lekarska – k. 216-217 akt/

Pismem z dnia 16 czerwca 2020r. powód za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika zgłosił szkodę pozwanemu, wzywając go j do zapłaty kwoty 25 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, w terminie 30 dni.

Decyzją z dnia 29 czerwca 2020r. pozwany przyznał i wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 2 800 zł za uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia doznany podczas przedmiotowego zdarzenia. Pozwany poinformował również, iż w ramach ugody skłonny jest dopłacić kwotę 1 000 zł, bez konieczności uzupełniania dodatkowej dokumentacji.

W dniu 2 lipca 2020r. powód skierował do pozwanego odwołanie od decyzji podtrzymując żądanie wypłaty zadośćuczynienia w łącznej kwocie 25 000 zł.

Decyzją z dnia 22 lipca 2020r. ubezpieczyciel, tytułem zadośćuczynienia przyznał powodowi dalszą kwotę w wysokości 200 zł.

/Fakty bezsporne, a nadto dowody: zgłoszenie szkody – k. 14-15 akt, decyzja z dnia 29 czerwca 2020 r. – k. 18-22 akt, odwołanie – k. 23-24 akt, decyzja z dnia 22 lipca 2022 r. – k. 26-30 akt, akta szkody na płycie CD – k. 47 akt/

Sąd zważył, co następuje.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktów bezspornych, a także zeznań świadka, przesłuchania powoda, opinii biegłego i przedłożonych przez strony dokumentów.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka B. K. oraz przesłuchaniu powoda J. K., albowiem brak było podstaw do kwestionowania prawdziwości składanych przez nich zeznań. Zeznawali oni w sposób jasny, szczerzy i logiczny. Ich zeznania wzajemnie ze sobą korespondowały.

Sąd podzielił wnioski z opinii biegłego sądowego z dziedziny ortopedii lek. R. A.. W sporządzonej opinii biegły prezentował fachową wiedzę i wieloletnie doświadczenie w opiniowaniu. W ocenie Sądu, sporządzona opinia była jasna, rzetelna, obiektywna i określała zakres obrażeń doznanych przez powoda oraz ich skutki, a także odczuwane przez niego dolegliwości oraz doznany uszczerbek na zdrowiu.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w sprawie, albowiem nie były one kwestionowane przez strony, a ich autentyczność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości Sądu.

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt, że powód w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 5 lutego 2020 r. doznał obrażeń ciała. Strona pozwana nie kwestionowała również swojej odpowiedzialności wynikającej z umowy odpowiedzialności cywilnej i w związku z przedmiotowym zdarzeniem dobrowolnie wypłaciła powodowi tytułem zadośćuczynienia łączną kwotę 3 000 zł.

Spór między stronami dotyczył zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej, a ściślej rzecz ujmując – wysokości świadczenia, jakie strona pozwana powinna wypłacić powodowi tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę. Strona pozwana podnosiła, iż powód nie wykazał, iż w wyniku wypadku doznał krzywdy uzasadniającej żądanie zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego wyższego niż wypłacił pozwany.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie częściowo.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że podstawę odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie stanowi art. 822§ 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z regulacji art. 822 § 4 k.c. wynika, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2022 r., poz. 621 t.j.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Stosownie zaś do art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Natomiast art. 36 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Tym samym pozwany jako ubezpieczyciel sprawcy szkody (okoliczność bezsporna) winien naprawić szkodę wyrządzoną powodowi, w tym zobowiązany jest także do naprawienia szkody niemajątkowej (krzywdy).

W niniejszej sprawie powód poniósł szkodę w związku z ruchem pojazdu mechanicznego. Sprawca szkody związanej z wypadkiem był zobowiązany do naprawienia szkody na zasadzie winy na podstawie art. 436 k.c. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 436§ 2 zdanie pierwsze k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Zasadność roszczeń powoda należało oceniać przez pryzmat art. 444 § 1 k.c. oraz art. 445§ 1 k.c. W myśl art. 444§ 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z

tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Zgodnie zaś z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych (ból i inne dolegliwości) oraz cierpień psychicznych (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia bądź ograniczenia w funkcjonowaniu). Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2012r., V CSK 332/11, LEX nr 1228612). W art. 445 k.c. mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawanej jednorazowo. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia”. Zadośćuczynienie ma bowiem na celu naprawienie krzywd niematerialnych, a zatem trudno wymiernych; zakres rekompensaty materialnej zależeć powinien przede wszystkim od każdego indywidualnego przypadku. Jak wskazał wyrok z dnia 12 listopada 2020 r. Sąd Najwyższy (III CSK 55/18, LEX nr 3080053) kompensacyjna i satysfakcyjna funkcja stosownego zadośćuczynienia jest realizowana w uwarunkowaniach danej sprawy, a standaryzacja ocen prowadziłaby do zniweczenia celu i sensu zadośćuczynienia, jako łagodzącego ból i cierpienie odczuwane przez konkretnego pokrzywdzonego. Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia w przypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia należy uwzględniać czynniki obiektywne w postaci czasu trwania oraz stopnia intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalności skutków urazu (kalectwo, oszpecenie), rodzaju wykonywanej pracy, szans na przyszłość, wieku poszkodowanego, a także czynniki subiektywne, jak poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową itp. (por. uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, LEX nr 1696, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, LEX nr 141820 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, LEX nr 369691). Nie bez znaczenia są też takie okoliczności, jak konieczność korzystania z pomocy innych osób przy prostych czynnościach życia codziennego. Dobro, które w stosunku do powoda zostało naruszone, a więc zdrowie, jest to dobro, które powinno być szczególnie chronione.

W ocenie Sądu, odpowiednią sumą pieniężną, która stanowiłaby dla powoda J. K. rekompensatę za wszelkie cierpienia i ujemne przeżycia związane z przedmiotowym wypadkiem jest kwota 9 000 zł. Sąd określając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia miał na uwadze przede wszystkim okres leczenia powoda i jego niezdolności do pracy, a tym samym wysokość doznanej krzywdy - charakter i zakres dolegliwości bólowych i ograniczeń w funkcjonowaniu ręki. Powód doznał uszkodzenia palca drugiego lewej ręki, a więc nie kończyny dominującej. Przez 4 tygodnie miał unieruchomiony palec w szynie. Sąd wziął również pod uwagę, iż rokowania na przyszłość nie są pomyślne i powód nie odzyska pełnej sprawności palca. Powód nie jest w stanie zgiąć palca, ma przykurcz zgięciowy w stawie międzypaliczkowym, czynne zgięcie tylko na 40 stopni. Na wysokość ustalonego zadośćuczynienia miał wpływ również stwierdzony 4% uszczerbek na zdrowiu. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał też na uwadze, że powód po wypadku był wspierany przez żonę z uwagi na trudności w wykonywaniu niektórych czynności codziennych. Z drugiej jednak strony Sąd uwzględnił również fakt, że powód mógł w znacznym zakresie wykonywać samodzielnie codzienne czynności życiowo-konieczne, nie korzystał ze specjalistycznej pomocy psychiatrycznej ani psychologicznej, a doznany uraz w niewielkim stopniu wpływa na funkcjonowanie powoda w jego życiu codziennym. W ocenie Sądu mając na uwadze powyższe, adekwatną kwotą zadośćuczynienia będzie kwota 6 000 zł. Kwota ta uwzględnia ogół odczuwanych przez powoda cierpień fizycznych związanych z wypadkiem, ograniczenia związane z urazem, a także jego następstwa i wypłaconą na etapie postępowania likwidacyjnego kwotę zadośćuczynienia w wysokości 3 000 zł.

Mając to na uwadze orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Odnośnie żądania zasądzenia odsetek ustawowych należy podnieść, iż należą się one zgodnie z art. 481§ 1 i 2 k.c. w wysokości ustawowej od dnia wymagalności roszczenia, z którego nadejściem dłużnik popada w opóźnienie. W przypadku ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu wymagalność ta nadchodzi, co do zasady

w dniu następującym po okresie 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie, jakim to okresem dysponuje ubezpieczyciel w celu wypłaty odszkodowania (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych). W niniejszej sprawie powód żądał zasądzenia odsetek zasadniczo od dnia 30 czerwca 2020r. Sąd uznał, iż wobec faktu, iż szkoda została przez poszkodowanego zgłoszona pozwanemu pismem z dnia 16 czerwca 2020 r., a w dniu 29 czerwca 2020r. pozwany wydał pierwszą decyzję przyznającą zadośćuczynienie na rzecz powoda, a zatem tak sformułowane żądanie należało uznać za zasadne. Nie ma przy tym racji pozwany, podnosząc w niniejszej sprawie możliwość przyznania odsetek dopiero od daty wyrokowania. Należy zauważyć, iż wyrok zasądający zadośćuczynienie, jak i odszkodowanie ma charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny. Oznacza to, że zadośćuczynienie (odszkodowanie) w rozmiarze, w jakim należy się ono wierzycielowi w dniu, w którym dłużnik ma je zapłacić (art. 455 k.c.), powinno być oprocentowane z tytułu opóźnienia (art. 481 § 1 k.c.) od tego dnia, a nie dopiero od daty jego zasądzenia (zob. Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 22 lutego 2007 r. sygn. akt I CSK 433/06, Lex nr 274210; z dnia 14 stycznia 2011 r. sygn. akt I PK 145/10, Lex nr 905761; z dnia 18 lutego 2011 r. sygn. akt I CSK 243/10, Lex nr 848109; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 kwietnia 2012 r. sygn. akt I ACa 307/12, Lex nr 1238477; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 sierpnia 2013 r. sygn. akt I ACa 430/13, Lex nr 1369226).

Sąd w punkcie II sentencji wyroku oddalił powództwo w pozostałym zakresie tj. w części dotyczącej żądania ponad zasądzoną kwotę.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w pkt III sentencji wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. przewidującego, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z uwagi na fakt, iż powód żądał kwoty 12 000 zł, a zasądzono na jego rzecz kwotę 6 000 zł, należało uznać, iż wygrał sprawę w 50%. Na koszty poniesione przez stronę powodową w łącznej wysokości 4 785,56 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 750 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w wysokości 3 600 zł (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 t.j.) oraz wykorzystana na poczet wynagrodzenia biegłego zaliczka w wysokości 418,56 zł. Na koszty strony pozwanej w łącznej wysokości 3 617 zł złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 zł ustalone także na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265 t.j.) w wysokości 3 600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł. Łącznie koszty procesu obejmowały zatem kwotę 8 402,56 zł. Wobec tego, jak wskazano powyżej, iż powód przegrał sprawę w 50% winien uiścić koszty procesu w wysokości 4 201,28 zł, podczas gdy poniósł koszty w wysokości 4 785,56 zł. Wobec powyższego powstała różnicę w kwocie 584,38 zł (4 785,56 zł - 4 201,28 zł) Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda w pkt III sentencji wyroku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

W pkt IV sentencji wyroku Sąd, na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 755 t.j.) nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Chełmnie kwotę 81,44 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki. Powód wniósł zaliczkę w wysokości 500 zł, podczas gdy koszt opinii biegłego wyniósł 418,56 zł.

C., dnia 12 października 2022 r.

Sędzia

Monika Mleczo - Pawlikowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

- (...)

3. (...)

C., dnia 12 października 2022 r.

Sędzia

Monika Mleczko - Pawlikowska